

vilde have Bestemmelsen udstrakt til at gælde efterladte efter alle Søfolk, som mistede Livet i et dansk Skib eller i et dansk Skibs Tjeneste. Det kan jo se ganske godt ud, men jeg tror, at det vil blive overmaade vanskeligt at udføre i det praktiske Liv. Vi vide nemlig, at om Bord i vore større Skibe, navnlig de, som gaa i oversøiske Farter, er Bemandingen ingenlunde udelukkende dansk, maaske mindst dansk. De færreste ere maaske danske, hvorimod der er Kinesere, Malajer og navnlig en hel Del Negre. Hvordan man egentlig skulde praktisere dette Forhold, at sende Erstatning til en Negers eller Malajs efterladte, det maa den højtærede Udenrigsminister søge at klare, jeg kan i alt Fald ikke klare, hvordan det skulde gaa til. Jeg tror, det er rigtigst, at vi blive ved det Forhold, som er fastslaaet ved § 8. Jeg tror ikke, vi skulle være alt for urimelig generøse overfor helt fremmede, som ganske vist ikke for vor Skyld, det er sikkert nok, men for deres egen Skyld tage Tjeneste om Bord paa danske Skibe. Jeg tror, vi ellers let komme ind paa noget lignende, som vi efterhaanden ere komne ind paa med Hensyn til Alderdomsunderstøttelse. Det er jo en bekendt Sag, at Begæringerne om dansk Statsborgerret, dansk Indfødsret, ere voksede i en ganske foruroligende Grad i de Aar, som ere gaaede, siden vi fik Alderdomsunderstøttelsesloven. Dette er jo i mangfoldige Tilfælde udelukkende begrundet deri, at de paagældende ved at faa dansk Statsborgerret erhverve sig en bedre økonomisk Stilling for deres Alderdom end noget andet Sted og navnlig en bedre Stilling end i det Land, hvori de høre hjemme. Jeg tror ikke, vi skulle gaa videre i den Retning. Man kan ogsaa drive sin Godmodighed over for fremmede for vidt.

Jeg vil gerne gøre en lille Bemærkning til § 9. Der er nemlig en lille Passus i Slutningen af andet Stykke, som hedder: „Færden i Land i Ærinde for Skibet“, altsaa Færden i Land af den paagældende Sømand, naar han er sendt i Land i et Ærinde for Skibet, skal være tilstrækkelig Begrundelse for, at han skal have Ulykkesforsikringserstatning, hvis han kommer til Skade. Der er imidlertid et Forhold, som er os alle bekendt — det er maaske ikke saa hensigtsmæssigt at tale meget højt om det, det kunne de paagældende nemlig ikke lide, men de faa taale at høre det — nemlig det bekendte Forhold, at naar en Sømand kommer i Land, er han noget tilbøjelig til, som det populært hedder, at

„slaa til Skaglerne“, og det turde være meget vanskeligt, naar en Sømand er sendt i Land i et Ærinde for Skibet eller dets Fører, bagefter at afgøre, om det brækkede Ben eller den brækkede Arm, eller hvad han nu er kommen til Skade med, er forarsaget lige netop ved Udførelsen af hans Ærinde for Skibet, eller om det, hvad der maaske vil være det hyppigste, skete, fordi han har besørget nogle Ærinder for sig selv med det samme af en saadan Beskaffenhed, at de ere ret farlige eller i alt Fald betydeligt farligere end Skibets Ærinde. Jeg har nogen Tvivl om, hvorvidt det vil være rigtigt at beholde den lille Bestemmelse, i alt Fald affattet paa den Maade, den her er affattet.

Med Hensyn til Dagpengespørgsmaalet, som jo for Skibsfartens Vedkommende er betydelig mere indviklet end det ret udviklede Forhold, der finder Sted paa Landjorden, overfor den Lov, vi allerede have, skal jeg sige, at det forekommer mig ligesom et andet æret Medlem, at der er nogen Modsigelse i Bestemmelserne om dette Forhold, idet det hedder i § 12, at Dagpengene kunne ikke løbe længere end højst et Aar, men i § 13 siges der, at Dagpengene skulle løbe, indtil Arbejderforsikringsraadet har bestemt Graden af den paagældende tilskadekomnes Legems-skade. De to Ting ville overordentlig let komme i Kollision med hinanden, navnlig naar Talen er om Søfart, thi naar et Fartøj er ovre paa den anden Side af Jordkloden, og der kommer en Mand til Skade, vil det vare meget længe, inden det danske Arbejderforsikringsraad kan faa saadanne Oplysninger hjemsendt, at det kan afgøre, hvorledes den paagældende Invaliditet skal bedømmes. Dagpengene ville som Følge deraf kunne komme til at løbe ganske overordentlig langt ud over den højeste Termin, nemlig Aarsdagen efter Ulykkestilfældets Indtræden, som § 12 fastsætter, og jeg tror derfor, der helst maa rettes lidt ved dette. Der er ligeledes paa et andet Punkt en lille Uoverensstemmelse, som vist ogsaa bør rettes. Der staar nemlig med Hensyn til Dagpengespørgsmaalet i Forslagets § 36, at „Dagpenge udbetales „altid“ umiddelbart til den paagældende“. Men i §§ 14, 16 og 17 nævnes en Række Tilfælde, hvor de ikke skulle udbetales til den paagældende. Det er altsaa ikke altid, som der staar, at Dagpengene skulle udbetales til den paagældende. Tværtimod paalægges det ved positive Bestemmelser, at Dagpengene kunne udbetales til andre, enten til den paagældende Konsul paa det